

KRAJSKÝ SÚD V BRATISLAVE			
Došlo	12	-11-	2007
o	hod.....	min.....	krát
.....	príloh	rubrik

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a z členov JUDr. Eleny Berthotyovej PhD. a JUDr. Zdenky Reisenauerovej v právnej veci navrhovateľky:
bytom naposledy
t. č. Pobytový tábor

proti odporcovi: **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky – Migračný úrad**, Bratislava, Pivonková č. 6, o preskúmanie rozhodnutia odporcu č. p.: MU-9907/PO-Ž/2004 zo dňa 1.3.2005, na odvolanie navrhovateľky proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Saz 19/2005-143 zo dňa 20.12.2006, takto

rozhodol

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Saz 19/2005-143 zo dňa 20.12.2006 **zmeňuje** tak, že rozhodnutie odporcu č. p. MU-9907/PO-Ž/2004 zo dňa 1.3.2005 **zrušuje** a vec mu **vracia** na ďalšie konanie.

Účastníkom náhradu trov konania **nepriznáva**.

Štát **nemá** právo na náhradu trov konania spočívajúcich v odmene za tlmočnicke a prekladateľské úkony.

Odôvodnenie:

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom potvrdil rozhodnutie odporcu č. p.: MU-9907/PO-Ž/2004 zo dňa 1.3.2005 o neudelení azylu na území Slovenskej republiky navrhovateľke podľa § 13 ods. 3 zákona č. 480/2002 o azyle a o zmene

a doplnení niektorých zákonov v platnom znení (ďalej len zákon) a o tom, že sa na navrhovateľku nevzťahuje zákaz vyhostenia alebo vrátenia do Číny podľa § 47 zákona o azyle.

Krajský súd dospel k záveru, že odporca v napadnutom rozhodnutí dostatočným spôsobom zistil skutkový stav veci a vyvodil z neho správny právny záver. Podľa krajského súdu existencia samotných obáv ako subjektívneho pocitu pre uznanie azylu nepostačuje, nakoľko musí ísť o obavy, ktoré sú opodstatnené, t. j. musia nastať okolnosti, ktoré objektívne spôsobujú obavu z prenasledovania. Krajský súd poukázal na to, že navrhovateľka sa od svojho príchodu vyjadrovala k dôvodom opustenia Číny celkom štyrikrát, pričom dôvody ňou uvádzané boli nehodnoverné vo vzťahu k tomu, že v konaní pred súdom ako hlavný dôvod uvádzala okolnosti, súvisiace s jej účasťou v hnutí Falun Gong. Pokiaľ by navrhovateľka bola aktívnou členkou hnutia Falun Gong a ak by dôvodom jej odchodu boli opodstatnené obavy z prenasledovania zo strany čínskych štátnych orgánov, podľa krajského súdu navrhovateľka by vždy a jednoznačne uvádzala tieto dôvody v celej ich komplexnosti a mala by dostatočné vedomosti o hnutí Falun Gong.

Krajský súd s poukazom na rozpory vo výpovediach navrhovateľky počas azylového konania ako aj konania pred súdom považoval navrhovateľku za nehodnovernú a pokiaľ žalovaný rozhodol o neudelení azylu žalobkyni, jeho rozhodnutie ako zákonné potvrdil, a to aj v časti výroku, ktorým žalovaný rozhodol, že sa na žalobkyňu nevzťahuje zákaz vyhostenia alebo vrátenia do Číny, s poukazom na zákonnosť tohto výroku.

Proti rozsudku krajského súdu podala navrhovateľka včas odvolanie, v ktorom namietala, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaného dokazovania k nesprávnym skutkovým zisteniam a že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Navrhovateľka namietala, proti dôvodom rozsudku, že od samého počiatku označila za dôvod svojho odchodu z Číny členstvo vo Falun Gong.

Poukázala na to, že opustila krajinu na základe opodstatneného strachu z prenasledovania z dôvodu členstva vo Falun Gong, cvičeniu sa venovala počas svojho života v Číne. V roku 2004 bola zatknutá hlavná cvičiteľka skupiny, v ktorej aj ona pôsobila. O tejto skutočnosti sa dozvedela od manžela a dcéry cvičiteľky a vzhľadom na praktiky čínskych orgánov často používajúcich neludské zaobchádzanie pri vypočúvaniach jej bolo poradené opustiť krajinu pôvodu, pretože jej hrozilo tiež zatknutie.

Poukázala na to, že v čase zaistenia cudzineckou políciou bola na polícii prítomných 43 čínskych migrantov, preto nebolo možné, aby mal každý migrant dostatočný čas a priestor na uvedenie osobných dôvodov opustenia Číny, pri spísaní zápisnice o podaní vysvetlenia sa dôvod „získania lepšieho zamestnania“ použil ako

dôvod pre viacerých žiadateľov, navrhovateľka vyjadrila presvedčenie, že polícia pochybila, keď skutočné dôvody jej odchodu nezaznamenala.

Navrhovateľka poukázala na to, že požiadala o medzinárodnú ochranu po dlhej ceste z Číny, ktorá trvala niekoľko mesiacov v cudzom štáte, na území ktorého nikdy nebola, nepoznala danú kultúru, bola traumatizovaná, mala strach a nedôveru k cudzím ľuďom, preto požiadavku krajského súdu, že sa mala vyjadrovať jasne a presne o dôvodoch svojej žiadosti, považuje za neprimeranú.

Navrhovateľka namietala proti tvrdeniu krajského súdu, že nemala dostatočné vedomosti o hnutí Falun Gong, jej vedomosti neprotirečia všeobecne dostupným informáciám o hnutí. To, že namiesto symbolu Falun Gong - vesmíru, uviedla koleso, ktoré sa podobá na slnko, nie je podľa nej od pravdy diametrálne odlišné. Hlavným dôkazom o tom, že bola členkou hnutia je predvolanie na Ľudový súd v Pekingu (navrhovateľka ho predložila v kópii spolu s odvolaním) v trestnej veci „Poškodzovanie štátnych znakov zneužívajúc bludného náboženstva“. Navrhovateľka ako ďalší dôkaz predložila súdu (kópie fotografií), ktorými preukazuje svoje cvičenie Falun Gong.

Navrhovateľka vyjadrila presvedčenie, že preukázala opodstatnenosť strachu z prenasledovania v zmysle § 8 zákona o azyle, v tejto súvislosti poukázala na zápisnicu spísanú odporcom dňa 11.1.2005, kde na str. 2 uvádza, že sa „bála možného zadržania štátnymi orgánmi jej krajiny“. Odporca sa týmto faktom vôbec nezaoberal, ani súd na pojednávaní bližšie nezisťoval okolnosti jej strachu. Podľa navrhovateľky, splnila definíciu opodstatneného strachu z prenasledovania, a to s poukázaním na všeobecne dostupné informácie o Falun Gong.

Navrhovateľka napokon namietala proti rozhodnutiu, týkajúceho sa zákazu vyhostenia alebo vrátenia do Číny a v tejto súvislosti poukázala na spis, ktorý obsahuje množstvo správ o Falun Gong a o reálnej hrozbe byť pozbavený osobnej slobody a dokonca aj života v prípade návratu. V tejto súvislosti poukázala na čl. 3 Dohovoru proti mučeniu a inému krutému, neľudskému a ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestaniu.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľky nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c OSP) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu i konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu je z nasledujúcich dôvodov potrebné zmeniť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky zo spisu krajského súdu ktorého súčasťou je aj administratívny spis odporcu zistil, že dňa 15.12.2004 požiadala skupina 12 občanov Čínskej ľudovej republiky (medzi inými aj navrhovateľka) pred pracovníkmi

ÚPZ Medveďov o udelenie azylu. Ako dôvod svojej žiadosti označila vierovyznanie, pre ktoré má problémy s políciou, resp. štátnymi orgánmi, s tým, že vyjadrila obavu, že môže byť v súvislosti s vierou prenasledovaná. Ďalej uviedla, že doma nikoho nemá a že sú tam časté záplavy.

Zo zápisnice z ústneho pojednávania pre odporcom zo dňa 11.1.2005 vyplýva, že navrhovateľka v časti osobného dotazníka, týkajúceho sa vierovyznania, uviedla, že vierovyznaním je Falun Gong. Na otázku odporcu, či bola politicky organizovaná, resp. či bola členkou nejakej politickej strany alebo hnutia uviedla, že politicky organizovaná nebola, bola však členkou náboženského hnutia Falun Gong. Pričom objasnila, že ide o hnutie, ktoré nabáda ľudí k tomu, aby boli k sebe tolerantní, hlása posmrtný život, resp. nesmrteľnosť duše. Uviedla, že členstvo v hnutí jej prinášalo pokoj.

Navrhovateľka v ďalšej časti zápisnice uvádza, že dôvodom jej odchodu z krajiny bolo, že sa obávala možného zadržania štátnymi orgánmi za jej členstvo v hnutí Falun Gong, bála sa, že by ju nútili k tomu, aby sa vzdala svojho vierovyznania, obávala sa uväznenia, z ktorého by ju možno nikdy nepustili. Navrhovateľka ďalej v zápisnici uvádza, že osobne predvedená ani zadržaná nebola, obávala sa však, že jedného dňa by ju mohli zadržať tak, ako jej spolu veriacich. Keďže sa bála zadržania, do práce nechodila, skrývala sa a tým pádom prišla o zamestnanie.

V záverečnej časti zápisnice na otázku zástupcu odporcu, aby objasnila rozdielnosť výpovede ohľadne dôvodov, pre ktoré žiadala udeliť azyl, keď v zápisnici o podaní vysvetlenia zo dňa 3.12.2004 mala uviesť, že krajinu opustila z dôvodu, že si chce zarobiť peniaze a z dôvodu zlej situácie v krajine pôvodu, navrhovateľka uviedla, že na polícii o svojich problémoch nehovorila, pretože sa jej na to ani nepýtali, chceli iba vedieť, či žiada o azyl.

Z obsahu administratívneho spisu odporcu vyplynulo, že navrhovateľka bola vypočutá odporcom opätovne, o čom svedčí dodatok k zápisnici zo dňa 11.2.2005. Z neho vyplýva, že odporca dotazoval navrhovateľku na bližšiu charakteristiku názvu a symbolov hnutia Falun Gong. Navrhovateľka uviedla, že cieľom hnutia je pomoc bližnému človeku, keď človek pomáha bližnému, tak jeho duša sa stáva nesmrteľnou. Za znak hnutia označila koleso, ktoré sa podobá na slnko. Uviedla, že je to FA, je to boh, niečo neviditeľné a nadprirodzené.

Na otázku bližšej charakteristiky hnutia (dátumu založenia a miesta založenia, označenia čelných predstaviteľov, hlavného sídla a programových cieľov hnutia) navrhovateľka uviedla, že dátum, kedy hnutie vzniklo nevie, nevie akú má štruktúru, sú tam nejaké stupne, na ktoré sa človek dostáva počas fungovania v tomto hnutí. Ona bola členkou len 3 roky a povedali jej, že k bližším informáciám sa môže dostať až po 5 rokoch. Ďalej uviedla, že zakladateľom hnutia bol Li Hongzhi, asi v roku 1999 odišiel do USA hľadať azyl. Hnutie sa prenáša väčšinou ústnym podaním, ale existujú aj knižky

(upresnila, že sa jedná o knihu Falun DAFA pričom DAFA znamená, že je to všeobšiahnuteľné), podľa ktorých sa postupuje.

Cieľom hnutia je zlepšenie fyzickej a psychickej stánky človeka, pomáhať ľudstvu a všetkým okolo.

Na otázku, či je hnutie štátnymi orgánmi zakázané, navrhovateľka uviedla, že prenasledovanie členov hnutia začalo v lete 1999. Hnutie je zakázané, čínska vláda tvrdí, že hnutie je ideologicky zavádzajúce a protiprávne a tiež z politických dôvodov. Zadržaných postavila pred súd, sú odsúdení aj na 20 rokov väzenia.

Súčasťou administratívneho spisu sú aj tieto správy o krajine pôvodu: Správa o dodržiavaní ľudských práv MZV USA zo dňa 25.2.2004, materiál MV ČR zo dňa 5.8.2003 - preklad vybranej časti bulletinu MV Veľkej Británie, týkajúcej sa hnutia Falun Gong v Číne a v exile, články z dennej tlače publikované v denníkoch SR (zo dňa 12.1.2004 - Národná obroda, zo dňa 21.9.2004 a 20.12.2004 - SME).

Napriek rozsiahlemu materiálu, ktorý tvorí obsah administratívneho spisu, s popisom postavenie hnutia Falun Gong v Číne, ako aj postojom štátnych orgánov k príslušníkom hnutia, odporca vo svojom rozhodnutí sa popisu tejto situácie vôbec nevenuje, zmieňuje sa len o agentúrnej správe Reuters z januára 2001, podľa ktorej tvrdenie o členstve vo Falun Gong bolo hlavným dôvodom žiadosti u narastajúceho počtu žiadateľov o azyl v USA.

Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že odporca s poukazom na nové smernice o náboženských otázkach uverejnených agentúrou „Nová Čína“, podľa ktorých nesmie jednotlivec, ani organizácia nútiť občanov, aby vyznávali alebo naopak nevyznávali nejaké náboženstvo, pričom úrady nesmú robiť rozdiel medzi veriacimi a neveriacimi, konštatoval, že dôvody navrhovateľky, tak ako ich uviedla, možno považovať za irelevantné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje uvedený záver odporcu na rozdiel od krajského súdu za nepodložený. Odporca v prvom rade sa vo svojom rozhodnutí vôbec nezaoberal otázkou objektívneho elementu pocitu strachu navrhovateľky, keď v rozhodnutí neanalyzoval situáciu v krajine pôvodu, z hľadiska postavenia hnutia Falun Gong, postoja štátnych orgánov k členom hnutia a celkom opomenul charakterizovať krajinu, najmä, či ju je možné považovať za bezpečnú krajinu, v ktorej by sa bolo možné zákonnou cestou domáhať riadnej ochrany proti hrubému porušovaniu základných práv a slobôd zo strany štátnych orgánov.

Z obsahu informácií, ktoré sú založené v administratívnom spise odporcu ohľadne dodržiavania ľudských práv v Číne, totiž vyplýva, že sa jedná o autoritársky štát, kde rozhodujúcim zdrojom moci je Komunistická strana Číny, ktorej členovia

zastávajú vrcholové pozície vo vláde, polícii a armáde. Občania postrádajú slobodu pokojného vyjadrovania nesúhlasu s politickým systémom riadeným stranou, právo na zmenu svojich národných lídrov alebo zostavenie vlády. Občania pokúšajúci sa otvorene vyjadriť svoje odlišné politické alebo náboženské názory čelia represáliám. Prípady porušovania ľudských práv zahŕňajú prípady nezákonného zabitia, týrania a zlého zaobchádzania s väzňami, vynucovanie priznania, svojvoľného zatýkania a väznenia. Súdnictvo nie je nezávislé a absencia riadneho procesu predstavuje závažný problém.

Z administratívneho spisu tiež vyplynulo, že hnutie Falun Gong je v Číne zakázané, je prenasledovaným hnutím, pričom cieľom represíí sú nie len organizátori hnutia, ale aj radoví členovia. Dochádza tak pri trestnom ako administratívnom postihu k porušovaniu procesných predpisov (osoby sú do pracovných táborov umiestňované bez súdneho či administratívneho rozhodnutia). Osoby hlásajúce sa k hnutiu sú vo väzniciach vystavené veľmi tvrdému zaobchádzaniu a často aj mučeniu, stovky členov Falun Gong vo vyšetrovacej väzbe zomreli.

Podľa informácií o krajine pôvodu, založených v administratívnom spise odporcu vyplýva, že dôvody, pre ktoré čínske úrady zakázali Falun Gong možno (podľa článku v internetovom vydaní Asia Times) zhrnúť do nasledujúcich bodov:

1. vláda sa vďaka historickým skúsenostiam obáva mobilizujúcej moci, ktorú majú takéto duchovné hnutia, ako boli napríklad hnutia Taiping a Páste spravodlivosti v 19. storočí,
2. hnutie spochybňuje komunistickú revolúciu ako ľudové povstanie a poskytuje alternatívne zameranie tým ľuďom, ktorí v nedávnej dobe zažili ekonomické problémy,
3. postaveniu Li Hongzhiho je pripisovaný veľký význam v spôsobe, akým chápe Falun Gong, pričom čínske úrady vidia Lia ako charizmatického vodcu so znepokojujúcim nádychom pripomínajúcim predsedu Maa,
4. hnutie sa infiltrovalo do komunistickej strany a vláda má za to, že oslabilo jej internú kontrolu,
5. čínska vláda vytvorila politiku zdôrazňujúcu nacionalistické ciele a z ich pohľadu Falun Gong takéto národné spojenie oslabuje, najmä potom, čo Li Hongzhi odišiel do exilu v USA,
6. hnutie priťahuje tých, ktorí trpia ťažkosťami v nových ekonomických podmienkach je považované za škodlivé pre vytvorenie trhovej ekonomiky,
7. hnutie spochybňuje mieru narastajúcej slobody poskytovanej skupinám, ktoré sa zaoberajú spoločenskými otázkami.

Oficiálnym dôvodom zákazu hnutia je podľa čínskych úradov to, že hnutie je považované za kult, narušujúci starovekú duchovnú disciplínu gigongu a vydávajúcu sa za náboženskú organizáciu.

S ohľadom na znalosť situácie a pomerov v Číne, nebolo možné podľa Najvyššieho súdu primárne vylúčiť, že tvrdenia navrhovateľky sa nezakladajú na pravde. Z tohto pohľadu sa podľa Najvyššieho súdu javí neutržateľným záver odporcu, ktorý si osvojil aj krajský súd, že navrhovateľku nemožno považovať za prenasledovanú v zmysle zákona o azyle.

Najvyšší súd síce súhlasí s tým, že je nutné odlišiť od seba žiadateľov o azyl, ktorí tvrdia svoje členstvo v hnutí účelovo, od tých, ktorí skutočne uvedený spôsob života aj praktizujú a v dôsledku toho im hrozí zo strany štátnych orgánov krajiny pôvodu perzekúcia, avšak ani tá skutočnosť, že tých, ktorí sa za členov hnutia vydávajú účelovo je prevažná väčšina, nemôže viesť k paušálnym záverom, že tvrdenia o aktivitách spojených s hnutím sú (vždy) účelové.

Aj napriek tejto prevahe nepravdivých tvrdení je nutné posudzovať každý prípad individuálne a zohľadniť jeho konkrétne okolnosti.

V danom prípade navrhovateľka tvrdí, že je členkou hnutia Falun Gong, cvičenia praktizovala 3 roky (pred odchodom z krajiny), jej vedomosti o filozofii hnutia, zakladateľovi hnutia, jej cieľoch a symboloch nemožno hodnotiť ako povrchné a podľa názoru Najvyššieho súdu výpoveď navrhovateľky ohľadne týchto okolností (pred odporcom ako aj pred krajským súdom) nie je v rozpore s informáciami odporcu o hnutí v krajine pôvodu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky rovnako nesúhlasí s názorom krajského súdu o navrhovateľkinej nevierohodnosti. Podľa Najvyššieho súdu Slovenskej republiky navrhovateľkina výpoveď po celú dobu správneho konania bola konzistentná a vnútorne bez rozporov. Podľa Najvyššieho súdu nebolo potrebné klásť taký dôraz na jej prvé vyhlásenie počas zadržania (dňa 3.12.2004) učené v PZ Adamov – Gbely, (keď mala tvrdiť, že dôvodom opustenia krajiny bolo, že si chce zarobiť peniaze, nájsť prácu) pre účely podania vysvetlenia, pretože vo všetkých nasledujúcich výpovediach (celkom počas troch pohovorov v konaní pred odporcom) nevybočila z rámca dôvodov pre ktoré žiadala udeliť azyl. Jej tvrdenia sú zrozumiteľné, zhodné a bez vnútorných rozporov.

Takúto argumentáciu je možné použiť len podporne za situácie, kedy by i ďalšie okolnosti svedčili o tom, že navrhovateľkou tvrdené skutkové okolnosti nie sú pravdivé. Nie je možné z takéhoto vyhlásenia, ktoré na viac navrhovateľka popiera urobiť záver o jej nedôveryhodnosti.

Preto záver odporcu, ktorý si osvojil aj krajský súd, podľa ktorého je tvrdenie navrhovateľky o jej účastiach na cvičeniach hnutia Falun Gong účelové, posúdil Najvyšší súd Slovenskej republiky ako nepresvedčivý.

V tejto súvislosti poukazuje Najvyšší súd Slovenskej republiky na dôkaz predložený navrhovateľkou v odvolacom konaní, a to predvolanie na Ľudový súd v Pekingu v trestnej veci „Poškodzovania štátnych znakov zneužívajúc bludného náboženstva“, (ktorý jej bolo doručený po rozhodnutí odporcu vo veci), ktorým preukazuje svoje tvrdenie o strachu z perzekúcie za členstvo v hnutí Falun Gong.

Ústavný rámec ochrany cudzincov v podobe práva na azyl je zakotvený v článku 53 Ústavy Slovenskej republiky, ktorý sa obmedzuje len na dôvody udelenia azylu (t. j. osoba musí byť prenasledovaná pre uplatňovanie politických práv a slobôd). Podmienky poskytnutia ochrany a ďalšie náležitosti azylového konania odkazuje na zákonnú úpravu, ktorú predstavuje zákon o azyloch.

Podľa ustanovenia § 8 ods. 1 zákona ministerstvo udelí azyl žiadateľovi, ktorý má v štáte, ktorého je štátnym občanom, a ak ide o osobu bez štátnej príslušnosti, v štáte jeho bydliska, opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine, a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu. Podľa odseku 2 ministerstvo udelí azyl žiadateľovi, ktorý je v štáte, ktorého má štátne občianstvo, a ak ide o osobu bez štátnej príslušnosti, v štáte jeho bydliska, prenasledovaný za uplatňovanie politických práv a slobôd.

Ministerstvo môže udeliť azyl z humanitných dôvodov, aj keď sa v konaní nezistia dôvody podľa § 8 (§ 9 zákona).

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie odporcu o neudelení azylu, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľky v opravnom prostriedku a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Konanie a rozhodovanie súdu o opravnom prostriedku podanom proti rozhodnutiu odporu o neudelení azylu je konaním o preskúmaní zákonnosti rozhodnutia podľa V. časti OSP a nie je pokračovaním administratívneho konania. Nie je preto úlohou prvostupňového súdu, ale ani odvolacieho súdu doplňovať vecnú či právnu argumentáciu rozhodnutia odporcu a nie je jeho úlohou ani vykonávať

dokazovanie na skutočnosti, ktorých zistenie je podmienkou zistenia skutočného stavu veci už v administratívnom konaní.

Vzhľadom k tomu, že zistenie skutkového stavu, z ktorého vychádzalo správne rozhodnutie je v rozpore s obsahom spisu, pričom rozhodnutie tak vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia a krajský súd mal na základe uvedeného rozhodnutie odporcu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie, ak ten takto nerozhodol, nebolo preto dôvodné rozhodnutie krajského súdu zrušiť a vrátiť vec na nové posúdenie súdu, ale odvolací súd dospel k záveru, že je dôvodné prvostupňové súdne rozhodnutie zmeniť tak, že rozhodnutie odporu zrušuje a vec mu vracia na nové konanie.

V ďalšom konaní považuje Najvyšší súd Slovenskej republiky za potrebné, aby v ďalšom konaní vytknuté nedostatky odstránil, v odôvodnení rozhodnutia o žiadosti navrhovateľky uviedol z ktorých dostupných zdrojov čerpal informácie o krajine pôvodu so stručným popisom situácie v krajine pôvodu so zameraním na postavenia hnutia, postoja štátnych orgánov k stúpencom hnutia.

Čo sa týka možného prenasledovania navrhovateľky z dôvodu jej participácie na aktivitách hnutia Falun Gong, považuje Najvyšší súd Slovenskej republiky za dôležité, aby odporca v ďalšom konaní posúdil ako kvalifikovať prípady, keď žiadateľa o azyl síce objektívne nie je možné považovať za príslušníka určitej politickej, náboženskej či inej vrstvy obyvateľstva v krajine pôvodu, je však nepochybné, že z určitých dôvodov je štátnymi orgánmi tejto krajiny s uvedenou vrstvou obyvateľstva spojovaný a je preto diskriminovaný alebo prenasledovaný.

Ustanovenie § 13 zákona o azyle na túto otázku jednoznačnú odpoveď nedáva, podľa Najvyššieho súdu Slovenskej republiky je však potrebné skúmať, či je alebo nie je žiadateľ v krajine pôvodu prenasledovaný z dôvodov predpokladajúcich v zákone o azyle, resp., či mu takéto prenasledovanie hrozí.

Súd pritom poznamenáva, že vzhľadom na navrhovateľkou vyslovené obavy zo zatknutia pre svoju účasť v hnutí Falun Gong s poukazom na represie štátnych orgánov proti ľuďom praktizujúcim Falun Gong, ako aj s poukazom na navrhovateľkou predložený dôkaz v odvolacom konaní (predvolanie na Ľudový súd v Pekingu), bude potrebné vyhodnotiť tieto tvrdenia nielen z pohľadu vyhodnotenia opodstatnenosti jej strachu, ale aj z hľadiska, posúdenia postavenia navrhovateľky, t. j. či je možné považovať navrhovateľku za osobu, ktorá patrí k určitej sociálnej skupine a či u ľudí praktizujúcich cvičenie Falun Gong možno hovoriť o prenasledovaní za príslušnosť k určitej sociálnej skupine.

V tejto súvislosti Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje za dôležité poukázať na to, že zákon o azyle pojem určitá sociálna skupina nevymedzuje, výkladom však možno dospieť k záveru, že **určitá sociálna skupina v zmysle § 8 zákona o azyle je skupinou osôb, ktorá sa vyznačuje spoločnou charakteristikou,**

objektívne danou alebo ktorú spoločnosť aspoň takto vníma. Táto charakteristika má spravidla povahu vrodenej, nezmeniteľnej podoby alebo je inak zásadná pre ľudskú identitu, svedomie alebo výkon ľudských práv dotknutých osôb.

Spravidla preto pôjde o skupinu osôb podobného spoločenského pôvodu alebo postavenia, spoločenských zvyklostí a obyčajov, popri prípade zhodnej sexuálnej orientácie, ktorá je pre inakosť v menšine.

V ďalšom konaní preto odporca posúdi, či navrhovateľkou uvádzané dôvody nie sú dôvodom, ktorý je podraditeľný pod niektorý z dôvodov uvedených v § 13 zákona o azyle, teda či neboli zapríčinené dôvodmi pre azylové konanie významnými resp. jej príslušnosťou k určitej sociálnej skupine.

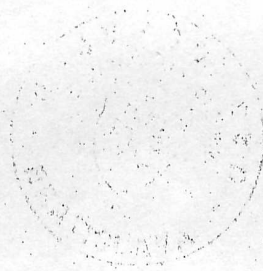
Z vyššie uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru o potrebe zmeny rozsudku krajského súdu tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku.

O trovách konania Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol podľa ustanovenia § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 250k ods. 1 OSP, keď účastníkom náhradu trov konania nepriznal.

Trovy tohto konania, spočívajúce v odmene za tlmočnicke a prekladateľské úkony znáša štát, keďže neboli splnené podmienky (podľa § 148 ods. 1 OSP) pre priznanie práva na ich náhradu proti odporcovi, ktorý je oslobodený od súdnych poplatkov.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave, dňa 16. októbra 2007

JUDr. Igor Belko, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: